

טומי עמית...

אבא שלי.

כל כך הרבה סיפורים על איש אחד. איש מיוחד.

אני זוכרת:

אותי (ילדה קטנה) בחנוכה.

אש / התרגשות / הרבה אנשים / שירה.

ופתאום אבא עוזב לי את היד ורץ...

משהו נדלק! חם מאוד! שריפה!

ואני לבד מחפשת בגובה הברכיים רגליים ארוכות במכנסי קורדרוי...

או – טיול מוזר חתרני, בניגוד למקובל.

טיול משפחתי עם ג'יפ שכור רעוע לאורך החוף.

מראש הניקרה עד אשקלון.

וגם – אבא ואני בנגריה. הוא מסביר לי ארוכות על הכיוונים של העץ.

ואני טובלת בריח החם של נסורת ודבק.

וקבוצת ה"ברידג'" - צעירים יפים תוססים מארצות רחוקות אצלנו בבית.

שמות זרים, מוזרים, משב רוח מהעולם הגדול.

כמו באנציקלופדיה "תרבות" בכריכה הכתומה. בדיחות שאני לא מבינה.

חווייה חזקה – אבא מארח את אוטו. איש שחור מבריק.

הוא כנראה היה גנרל חשוב.

אוטו לימד אותי לספור בסוהילית. מודיה.. בילי.. טטו.. אינה..

והמוסיקה – אופרות, ג'אז, שירים ישראלים, רקוויאם...

משמיע, מסביר, מרתק, ואני מוקסמת.

וגם רוקד איתי ועם כל הבנות במשק.

והכל נכנס, מחלחל, נהיה חלק ממני.

מהאהבות שלי, מהעיסוקים שלי, מהמקצוע שלי, במין ערימה גדולה וסבוכה.
 אנשים. מפגשים. מרחבים. הרפתקאות. לימודים.
 בשנים האחרונות היה קשה.
 קשה לאבד את העצמאות והחיוניות שהיו חשובים לו כל כך.
 וקשה לראות אותו בחולשתו, בבדידותו, במצבי הרוח, בדעיכה.
 עמדתי ליד מיטתו בבית החולים יומיים לפני מותו.
 אמרתי לו "אתה יכול לנוח עכשיו. אתה בידיים טובות".
 והוא מלמל "או קיי, אני הולך לאן שאלך, שתהיה לך נסיעה טובה.
 כך נפרדנו. טומי עמית. אבא שלי.

תמנה

